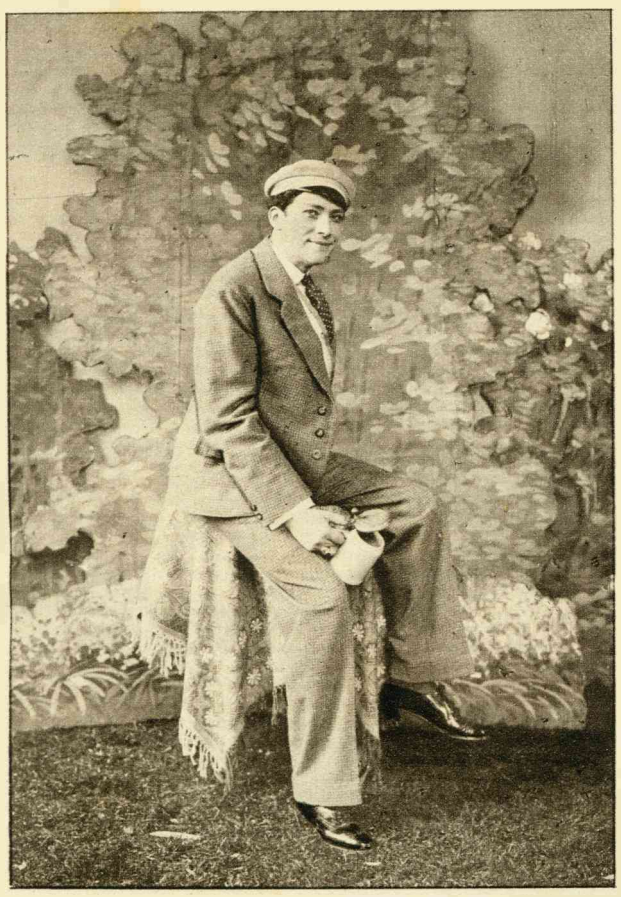
Een Strijd tegen 't Recht

:: DOOR OTTO HÖCKER ::

(4) EERSTE HOOFDSTUK. (Vervolg.)

Het geheel was een kunstige imitatie van het wapen dat vroeger de beruchte Lucretia Borgia bezat, en het trok Ethel des te meer aan, nu zij binnenkort de titelheldin in Donizetti's beroemde opera zou spelen. Reeds den volgenden morgen was de opmerkzame Ned natuurlijk naar Tiffany gesneld, had het voorwerp gekocht en op het heft ook zijn initialen laten graveeren. Nog denzelfden namiddag had hij het geschenk bij Ethel bezorgd.

Doch nu was hij waarlijk weer aan het droomen, gelijk hij immer deed, als hij aan Ethel dacht. Zij had zijn zielsleven zóó geheel ingenomen, dat zij al zijn zinnen en gedachten beheerschte. Hier lag derhalve geen regel van haar. Wel had zij door Phelps de deur der particuliere kamer laten openen en daar op hem gewacht. Toen Ned nu echter de klink neerdrukte, vond hij de deur gesloten. Ook de lessenaar van den boekhouder, in welks vak de sleutel moest liggen, was afgesloten. En het ergste was, dat hij zijn eigen sleutel thuis had laten liggen! Maar hij kon Ethel toch telefoneeren. Een blik op zijn horloge zei hem, dat het ondertusschen nagenoeg zes uur geworden was. Als

KON. VER. „HET NEDERL. TOONEEL".
Jac. Reule als Prins Karl Heinrich in „Oud-Heidelberg".

Ethel naar huis gegaan was, moest ze reeds lang thuis zijn. Zij woonde in het hotel Gerard.

Enkele oogenblikken later was Ned reeds met zijn verloofde aangesloten.

„Hola, liefste, ik ben het, Ned. Kan ik je komen bezoeken?"

„O Ned, ik zou je zoo graag spreken. Ik zal den nachttrein nemen, als ik ten minste wegga. Ik voel me heel ongelukkig."

De jonge advocaat schrok zeer.

„Liefste, je stem klinkt zoo treurig; heb je iets onaangenaams gehad? Of ben je boos op me, omdat ik zoo laat kwam? Ik meende eerst je bij het verlaten van het kantoor gezien te hebben, riep je ook, maar kon mij door de groote menigte niet verstaanbaar maken."

„Ned, waar denk je aan! Hoe zou ik boos op je kunnen zijn, liefste. Maar ik ben zoo treurig, zoo erg opgewonden. Ik kan het je hier niet zeggen; kom als je blieft bij me."

„Ik vlieg. In minder dan tien minuten ben ik bij je. Ik moet nu eerst het kantoor laten sluiten . . . Maar zeg eens, heb je Mr. Phelps ergens heengezonden?"

„Heelemaal niet. Hij was er niet, toen ik bij je kwam. Ik verwonderde me daar al over."

„'t Doet er niets toe, liefste. Sluit nu af! Ik neem een rijtuig en ben aanstonds bij je."

Hij hing de gehoorbuis weder op. Ethels woorden maakten hem ongerust. Onwillekeurig dacht hij weder aan het verdriet, dat hij straks op haar gelaat meende te bespeuren; hij had zich dus niet vergist! Daarom nu maar vlug op weg; hij kon het oogenblik niet afwachten dat hij bij haar zou zijn en haar troosten. Maar wat deed hij nu met zijn kantoor? Dit kon 's nachts toch niet open blijven?

Toen de advocaat de deur opende, zag hij een der zwarte bedienden, die den vloer schoonmaakte en vertelde hem het geval.

„Allright. Ik maak het wel in orde, Sir."

De bediende liep naar een kast in den muur en haalde er enkele werktuigen uit te voorschijn. Hij sloeg een paar krammen in de deur en met een hangslot werd het kantoor gesloten. Den sleutel gaf hij aan Ned.

„Zoo veilig als een brandkast, Sir," betoogde hij en vertrok zijn breeden mond van het eene oor tot het andere, toen de advocaat hem eenige geldstukken in de eeltige vuist stopte. Onder in de hal stond de concierge. „Nog zoo laat, Mr. Whistler? Bijna zes uur!"

„Ik had nog werk."

Ned zei dit, in de hoop van den man af te komen, die een zwak had voor een gemoedelijk praatje.

Juist kwam er een Broadway-car voorbij. Vlug sprong hij erop. Eenige minuten later was het hotel Gerard bereikt. Heel gedienstig opende de zwarte portier het glazen deurtje en Ned betrad de witmarmeren voorhal.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Mollige tapijten waar de voet in wegzonk; langs de wanden, half verborgen achter tropische gewassen, gemakkelijke stoelen en zetels met naar de mode gekleede heeren er in; in de lucht die voorname parfumgeur, die de nabijheid van dames verraadt; schaduwen van den schemer buiten hebben geen invloed op den helflikkerenden gloed der electrische lampjes, die door vernuftig aangebrachte spiegels als tot in het oneindige weerkaatst worden. Voor den ingang der verschillende „parlors" zijn de zware gordijnen weggeslagen — waarheen de blik zich ook wendt: overal kokette zijden tapijten, fijne meubels, echte bronzen op de schoorsteenmantels, tegen de wanden schilderijen van beroemde meesters, die ondanks hun pronkerige lijsten tot hun volle recht komen, evenals de geparfumeerde dames, die meestal in keurige lichte avondtoiletten hier en daar in kleine groepjes samenkomen, zich bekoorlijk in schommelstoelen wiegen of in boeiende lectuur verdiept zijn.

Achteloos gleed de blik van den binnenkomende over dit milieu van verfijnd genotsleven, hetgeen hij dagelijks aanschouwde.

Ethel Hastings bewoonde op de vijfde verdieping een aantal kamers. De kamenier, die opendeed, bracht den bezoeker in het studeervertrek der kunstenares, een bevallige, stemmige kamer. Aan de wanden de portretten der onsterfelijken in het lichte rijk der toonkunst; een allerliefst hoekje om te keuvelen aan den uithoek van het gebouw met een groot raam; bijna de geheele lengte der kamer vullend en deze beheerschend, een stapel muziek, die van de ernstige en onvermoeibare vlijt der bewoonster getuigde.

Deze trad zelf reeds met hartelijk uitgestoken handen op den binnenkomende toe.

„Eindelijk, Ned. Hoe gelukkig maakt mij je komst. Ik heb zoo vurig naar je verlangd . . . Ik ben zoo bang, zoo somber gestemd . . ."

Ned kuste de hem toegestoken hand en toen hij in haar trekken nogmaals die bittere vertwijfeling las, had hij haar het liefste in zijn armen gesloten en zacht de tranen uit haar oogen weggekust.

„Zeg me, wat je zoo terneerdrukt, liefste," smeekte hij vleiend. „Zóó heb ik je nog nóóit gezien. Wie durfde je leed aan doen?"

Zij vlijde zich tegen hem aan, doch kon geen woord uitbrengen; een werktuiglijk snikken deed haar heele lichaam schudden. Angstig zag zij hem aan.

„Heeft je neef al met je gesproken?"

Ned schudde het hoofd.

„Huntington?" vroeg hij verbaasd. „Sinds geruimen tijd heb ik hem niet gezien; je weet, ik heb hem den toegang tot mijn kantoor ontzegd."

„Dus je hebt hem niet meer getroffen?"

De advocaat trad met steeds klimmende verbazing een stap terug.

„Hoe bedoel je dat, Ethel? Ik begrijp je niet. Was Huntington dan op het kantoor?"

Het meisje knikte slechts en leunde in een nieuwe gevoelsopwelling tegen hem aan. Hij bracht haar nu naar den divan in den hoek, drukte haar zacht op de kussens neder en nam naast haar plaats. Haar handen hield hij in de zijne vast.

„Kom, zeg mij alles wat je op het hart ligt," smeekte hij hartelijk. „Staat jouw leed in verband met Huntington?"

De toespeling van Ralph Waldon kwam hem juist voor den geest; een inwendige stem zeide hem, dat Ethels verdriet daarmee samenhing.

„Kom, liefste, zeg me wat er is . . . Ik ben toch niet voor niets een man van het recht," poogde hij even te schertsen; „het zou al vreemd moeten loopen, zoo ik je niet kon helpen, raad geven . . . ."

„Ja, dat kun je, Ned! Mijn eenige hoop is op jou gevestigd; slechts van jou kan ik hulp verwachten!" riep Ethel nu, en zij zag hem met volkomen vertrouwen aan.

Aanstonds daarop echter liet zij het hoofd weder zinken.

„Ach, als het begin maar niet zoo moeilijk was . . . Alles is zoo verschrikkelijk, zoo ontmoedigend . . . O liefste, ik weet geen uitkomst meer, ik ben als een afgejaagd wild dat meedoogenlooze jagers eindelijk hebben uitgeput!"

Zij snikte weder.

Liefdevol streek Ned ze over het haar.

„Zeg me alles, liefste," smeekte hij zacht. „Er is niets op de gansche wereld, dat je mij niet kunt toevertrouwen. De gedachte, dat jij een verdriet alléén zoudt kunnen gedragen hebben, zonder dat ik daarin mocht deelen, maakt mij treurig. Vlug nu, zeg me wat je zoo bedroeft!"

Maar Ethel weende opnieuw in onzegbare smart.

„Je bent zoo goed; had ik je maar aanstonds vertrouwd!" snikte zij.

Toen echter deed zij zich geweld aan, droogde hare tranen en richtte zich op.

„Ik moet sterk zijn, want wat ik je te zeggen heb, valt zwaar. Als ik uitgesproken heb, moet je over mij oordeelen, en ik zal het aannemen. Vervloek je mij . . . ik moet het dragen, dan was onze liefde een schoone droom, en God alleen weet, hoe ik het ontwaken daaruit zal kunnen verdragen."

„Liefste, zoo moet je niet spreken. Zulk een twijfel aan mij duld ik ook uit jouw mond niet!" viel haar de advocaat zacht, maar toch beslist, in de rede. „Hoe dikwijls zei ik je, dat niets ter wereld ons kan scheiden . . . niets, Ethel!"

Haar oogen straalden inniger. Maar ook deze vluchtige hoop ging weder voorbij.

„Maar hoe dan Ned, zoo er eens menschen kwamen en je mijn slechtheid zwart op wit bewezen!"

Daar hij slechts lachend met het hoofd schudde, ging zij toonloos verder:

„Wanneer je neef nu eens kwam en hij legde je een bewijsstuk voor, waaruit bleek, dat ik vóór

KON. VER. „HET NEDERL. TOONEEL".
Emma Morel als Käthie in „Oud-Heidelberg".
(foto's Couvée).

ongeveer tien jaren met hem te NewYork gehuwd ben . . . Neen, val me niet in de rede! Wanneer hij of iemand anders je uit een tweede bewijsstuk nu eens bewees, dat ik eveneens in deze stad en nagenoeg ter zelfder tijd als een gevaarlijke zakkenrolster ben aangehouden en voor vier jaren in de gevangenis gezet?"

Angstig zag zij hem aan. Hij echter lachte slechts vroolijk.

Ongetwijfeld kostte hem dit lachen zeer veel moeite, want ongemerkt kropte het hem in de keel; een reusachtige schaduw dook voor hem op, en andermaal hoorde hij Waldon's aanklacht. Maar neen — een blik op Ethels gelaat moest hem het schaamrood op de wangen jagen! Hoe durfde hij ook slechts een oogenblik ernstig aan haar twijfelen. . . . weg met dien afschuwelijken argwaan! Toen was hij zich weder geheel meester en nu klonk zijn lach oprecht.

„Ethel, laat ik het je zeggen, vandaag had Ralph Waldon de brutaliteit mij papieren te laten zien, die dergelijke ongehoordheden zouden bewijzen. Neem het mij niet kwalijk, maar ik kan de zaak niet ernstig opvatten. Er mag een grenzenlooze laagheid, misschien ook een geraffineerde poging tot afpersing achter steken . . . maar dat is ook alles!"

Een korte zucht klonk van Ethels lippen.

„Ned, je maakt mij zoo gelukkig . . . het is zoo mooi van je tegenover al deze trucs en listen zoo kalm te blijven! En toch: ik zag de papieren met eigen oogen, ik heb door een bekwamen detective de echtheid dier stukken laten onderzoeken . . . zij zijn echt, Ned! Zoowel hier in de City Hall als in de boeken der gevangenisbureaux te Sing-Sing bevinden zich dezelfde opgaven en er is hoegenaamd geen vergissing mogelijk.

(Wordt vervolgd).